

příčinou, že nesoudná veřejnost a valná část žurnalistiky vztahuje pak obdobně takovéto počínání i na ostatní případy a nesmíme se divit, vrhnou-li i podivný reflex dokonce na tribunál nejvyšší. Čili bylo by možno znovu opakovati totéž, co kdysi vyřkla resoluce Svazu soulcovského, že je nutno nejprve hledat chyby své vlastní a je opravovat, neboť náprava jako všechny reformy musí přijít nejprve od osob samotných.

Jedenáctá konference práce konala se ve dnech 30. května až 16. června t. r. v Ženevě. (Podrobnou zprávu o všech schůzích zasedání jakož i texty všech návrhů a usnesení přináší *Informations Sociales* vol. XXVI. no. 10—13.) Z 55 členů mezinárodní organizace práce zúčastnilo se zasedání 42 států 136 delegátů a 184 technickými poradci; tyto cifry o účasti stávají se téměř konstantními. (Loňské X. konference se zúčastnilo 42 států (z 55), 139 delegátů a 184 poradců; viz Všehrd IX. str. 51.) Vláda turecká, jež není členem organizace, vyslala svého oficiálního delegáta jako pozorovatele. Zahajovací proslov předsedův konstatuje potěšitelný vzrůst ratifikací usnesení konference, třebaže se neděje takovým tempem, jak by si bylo přáti. Ve skutečnosti jsou pak zkušenosti s prováděním těchto konvencí dosti špatné, neboť členské státy sice konvence ratifikují, ale nepřizpůsobují jim své zákonodárství tak, jak se zavázaly. Proto se XI. konference jednomyslně usnesla na resoluci, jež podrobněji vykládá článek 408. mírové smlouvy versailleské. Konvence mezinárodní organizace práce jsou mírovými smlouvami, podléhajícími všem ustanovením mezinárodního práva. Členské státy se ratifikací zavazují k jejich provádění, pokud se to nepřičií článku 421 (nemožnost aplikace, příliš odlišné místní poměry). V důsledku toho musí uvést své zákonodárství v soulad s těmito konvencemi, jakmile byla ratifikace podle čl. 406 zapsána v sekretariátu Společnosti národů. Jisto jest, že k tomuto usnesení byla konference nucena, neboť nemohla přejíti mlčením skutečný stav, třebaže jeho příčiny byly různé. Zpráva komise tu uvádí okolnost, že některé státy snad chtěly svou ratifikací projevit mezinárodní organizaci práce jen svou důvěru a podporu nebo snad jim v pozdějším přizpůsobení zákonů zásadám konvence zabránil nepředvídaný vývoj hospodářských poměrů. Buď jak buď, mezinár. organizace práce jest v zájmu své vážnosti a snad i existence povinna brániti tomu, aby ratifikace jejich usnesení se nestala pouhou formalitou.

V rozpravě o obvyklé obsáhlé zprávě, kterou každoročně ředitel mezin. úřadu práce podává konferenci, byla také nadhozena otázka revise některých smluv. Zejména britská vládní delegace položila požadavek revise úmluvy o osmihodinové pracovní době. Správní rada mezinárodního úřadu práce byla pověřena studiem této choulostivé otázky. (Srovnej též Všehrd VIII str. 148.)

Na programu konference byly dvě hlavní otázky: metody pevného stanovení minimálních mezd a předcházení úrazům. Podle nově přijatých ustanovení jednacího řádu musí každá věc býti prodiskutována ve dvou zasedáních, než lze učiniti o ní usnesení. Prve jmenovaná otázka jest již po druhé na programu konference, druhá poprvé a byla předmětem jen povšechné rozpravy. V otázce této byli vládní, zaměstnavatelští i dělničtí delegáti zajedno v názoru, že jest nutné společné úsilí k zamezení úrazům, jež bývají příčinou bídy a utrpení i ztrátou pro průmysl. Avšak ohledně prostředků, kterými se má těmto úrazům čeliti, projevila se velká různost mínění. Skupina vládních delegátů, k nimž se klonili též delegáti zaměstnavatelští, stála na stanovisku, že stačí pouhá resoluce konference, již se doporučí zlepšení a zdokonalení průmyslových nástrojů. Naproti tomu delegáti hlavně dělničtí uznávali sice význam tohoto dobrovolného úsilí, viděli však právem hlavní oporu jen v zákonné úpravě této otázky, již by bylo nařízení určitých minimálních bezpečnostních opatření, a žádali, aby byla k tomu cíli usnesena konvence.

O metodách pevného stanovení minimálních mezd byla usnesena konvence, již se členské státy zavazují k stanovení a zachování me-

to, jež dovolují stanovení minimálních mzdových sazeb pro zaměstnance ve výrobních odvětvích (míni se tím obchod a živnosti) a jmenovitě v domácké práci. Výběr metod a způsoby jich aplikace jsou ponechány na vůli účastníků, musí však mezinar. úřadu práce podávat periodicky zprávy. Současně s touto konvencí bylo usneseno doporučení, v němž se určité základní principy těchto metod podrobně rozebírají.

Kromě těchto stěžejních usnesení přijala konference též řadu resolucí: o spolupráci zaměstnavatelských a dělnických organizací, o dělnické otázce bytové, o nebezpečí při automobilové dopravě nákladů, o kolektivních smlouvách v zemědělství, o pracovních podmínkách zaměstnanců v průmyslu textilním, o volnosti odborového sdružování a j. Byl též přijat reglement pro usnesení konference, aby byla docílena jednotná jich forma a ustáleno používání určitých zásad mírových smluv.

K. Gerlich.

Interpretace Monroeovy doktriny Společnosti národů. Monroeova doktrina byla uznána čl. 21. Úmluvy o S. N. právě tak jako jiné regionální pakty toho druhu. Tato doktrina, která propůjčuje Spoj. Státům americkým vrchní dozor nad celým americkým kontinentem, byla pojata do Úmluvy přes odpor většiny latinských amerických republik (viz prohlášení delegáta argentinského z 28. února t. r.) za předpokladu, že Spoj. Státy se stanou členem S. N. Jinak by totiž ustanovení M. doktriny, která propůjčuje Sp. Státům výhradní právo intervence na am. kontinentu, byla v rozporu s Úmluvou, podle které může S. N. vůbec zakročit proti neposlušnému členu. Nyní právě ve sporu tacna-aričském mezi Costa-Ricou a Panamou nastal takový případ. Panama sice požádala Sp. Státy o zakročení, ale o meritorní rozhodnutí sporu požádala S. N. Costa-Rica (která není členem S. N.), odporovala tomu s poukazem na Monroeovu doktrinu a žádala o interpretaci čl. 21. V zářijovém zasedání S. N. se jí dostalo odpovědi: Monroeova doktrina platí, pokud není v odporu s Úmluvou o S. N.

—Kč—

Právní náměty v belletrii. Beletristické zpracování různých zjevů právního života stává se v novější době dosti častým úkazem u nás i v cizině. Že by to však bylo ku prospěchu správnému pojmání funkce práva ve společnosti, nemůžeme říci, přihlédneme-li blíže k některým ukázkám z tohoto oboru literárních novinek. Při tom ovšem naprosto mimo jakoukoliv vážnou úvahu stavíme ony literární výstřelky, které v touze po sensaci zmocňují se na př. různých problémů práva trestního a »zpracovávají« do formy »románů« docela i velké skutečně projednávané porotní případy a j. Právní věda sdílí tu společný osud nežádoucí »popularisace« s vědou lékařskou. O mnoho lepší nejsou však ani různé knihy, snažící se v určitých dokonalejších beletristických formách líčiti úseky právního života. Tak zejména stav soudcovský našel nevídaného popularisátora v osobě Jar. Maria, známého »Panstvem v taláru« a posledně dílem »Váhy a meč«, generalisujícím některé vady soudcovstva. Divíme se mnohdy, kam až sahá svoboda umění. Jakousi odpovědí na výpady Mariovy jest kniha Dušanova »Marné oběti«.

—jkt—

LITERATURA.

James Bryce: Moderní demokracie. Díl I. 542 stran. Přeložil Jan Šimák a Ludmila Šimáková. 1926. Díl II. Stran 701. Přeložil Josef Průša. 1927. Polit. knih. Řada II. Kniha VI. a VIII. Praha-Orbis. — Obyčejně bývají vědecká díla jaksi nutně suchopárná. Každý s tím počítá a proto také okřsek jejich čtenářů zůstává omezen na ty, jichž entusiasmus dovede nahladiti poutavost, která se jinak u knihy předpokládá. A přece toho není nutně třeba, aby kniha buď byla vědeckým dílem nebo poutala. Že vědecká díla nejsou poutavá, není vinen obyčejně pouze jejich obsah, nýbrž hlavně forma a ta se u odborných prací jaksi mlčky odpouští, neboť se klade v první řadě důraz na obsah a tu jde o fakta, u nichž stačí, aby byla logicky seřazena. Přes to však